

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Łęczycy wyrokiem zaocznym z dnia 2 października 2015 r. w sprawie sygn. akt II W 1284/15

uznał obwinioną S. Z. winną wykroczenia popełnionego w dniu 31 grudnia 2013 r., wyczerpującego dyspozycję art. 96 § 3 k.w. i wymierzył jej grzywnę w kwocie 200 złotych. Nadto zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w łącznej kwocie 130 złotych.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła obwiniona.

Podniosła, że to nie ona kierowała samochodem, a została skazana wyrokiem zaocznym będąc niewinną.

Wniosła o uchylenie wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Sąd odwoławczy rozpoznając środek zaskarżenia uwzględnił okoliczności, które ujawniły się na obecnym etapie postępowania w sprawie, a które powodują, iż rozpoznanie tego odwołania jest bezprzedmiotowe.

Zauważyć przy tym należy, że w sprawie nie zgromadzono materiału dowodowego, który - w chwili obecnej – mógłby dać podstawy do wydania orzeczenia uniewinniającego obwinioną S. Z. od przypisanego czynu.

Aktualnie zachodzi ujemna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności dotycząca przypisanego obwinionej czynu.

Czyn S. Z. wyczerpujący znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. został popełniony w dniu (...)

Karalność tego wykroczenia uległa przedawnieniu z dniem 31 grudnia 2015 r., bowiem od chwili jego popełnienia upłynęły dwa lata (art. 45 § 1 k.w.).

Wobec tego, zaskarżony wyrok zaoczny, zgodnie z art. 437 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. i w zw. z art. 45 § 1 k.w. podlega uchyleniu, zaś postępowanie o czyn przypisany, należało wobec obwinionej umorzyć.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie 1. sentencji wyroku.

O kosztach sądowych w sprawie orzeczono na podstawie art. 118 § 2 k.p.w., obciążając nimi Skarb Państwa.